

ΡΟΔΟΦΥΛΛΑ

ΜΙΚΡΑ ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΠΩΣ ΘΑ ΣΕ ΗΘΕΛΑ, ΘΑΝΑΤΕ!

(Αγνώστου Σκότου ποιητού)

Ω Θάνατε, γιατί σέ παρουσιάζουν έτσι φοβητό και άποικροτικό, με γιγνιά τ' άπείσιμα κόκκαλά σου; Πρέπει μήπως να παγώνης από φόβο την καρδιά του σοφού και του χριστιανού; Μά γιατί να σκοπίζης τη φρίκη, άφου καιμιά γαλήνη δεν εινε τόσο βαθείά, σάν εκείνη που μιά προσφέρεις έπί — άφου είσαι πιο δυνατός άπό τις πίκρες κ' άπό τ' ά βάσανα, άφου τό χέρι σου μιάς θερίζει σάν στάχια παραγιονέια που γέρνουν πρós τη γή, καταλαβαίνοντας πώς ήρθε ή στιγμή τους να πέσουν— άφου ή σιά σου κάνει ν' αναδεικνύονται και ν' βρίσκουν επί τελους τη δόξα πολλοί άξιοι άνθρωποι, που πέρασαν ζωή άσημη— άφου κάνεις κ' άπτούς τους έχθρους μας να λησμονούν τ' ελαττώματά μας και τις άδικίες που τους ενάνταμε;

Ω Θάνατε, άν ήσουν μεγάλος ζωγράφος, θά σέ εικόνησε με μιά στολή λιγώτερο πνήμη και θά σου έδωνα μορφή λιγώτερο τρομακτική.

Θά σέ παρουσίαζα με τό πνέλο μου σάν μιά νέα και ώραία γυναίκα που προκαλεί έμπιστοσύνη και σεαρπίζει γύρω της τό βάλλισμα της γαλήνης. Θά σέ στούλιζα με λιμωρά άνοητοχόρομα φορεμάτα. Θά έφριζα στους άμους σου μιά χλωμάδα πρόσηνη—τό χρώμα της έλπίδας. Θά σεφάκωνα τ' όχορό σου μετωπο με άλλα τριαντάφυλλα... τό στόμα σου θά χαμογελούσε με καλωσύνη στους άνθρωπούς.

Και, γιά νά παρηγορησής εκείνον που άκούει την άποκόσημη φωνή σου και τρέχει κοντά σου, τό δάχτυλό σου θά έδειχνε έναν τάφο, ενώ τ' ά βλέμματά σου έτοιμοθανάτου θά ήσαν χαρωμένα με έσπασοι στον ούρανό!...

ΜΙΑ ΣΤΑΓΟΝΑ ΝΕΡΟ

(Περσικό πεζοτάγροδο)

Μιά σταγόνα νερό έπεσε άπό ένα σύννεφο στη θάλασσα. "Όταν είδε πώς χάρισε μέσα σ' άτέλειωτα κίματα, σκέφτηκε: «Τί άσημαντο πράγμα που είμαι στον άπέραστο ούρανό!... Δεν άξίζω νά ριξη πάνω μου τό βλέμμα του εκείνος που έπλασε τον κόσμο. Τη στιγμή εκείνη, ένα στρείδι που περνούσε δίπλα άπό τη σταγόνα τό νερό, μασάνοξε και την σούφηξε. Η σταγόνα έγινε σιγά-σιγά σκληρή μέσα στο στρείδι κ' ύστερ' άπό λίγο καιρό μετεβλήθη σε μεγάλο μαργαριτάρι. Ένας ψαράς βρήκε νεύο τό στρείδι κ' ήλπιε τό μαργαριτάρι του στο Σάχη της Περσίας. Και τό μαργαριτάρι έκείνο ήταν τόσο καλό και τόσο μεγάλο, ώστε ο Σάχης τό έβαλε στο διάδημά του. Η άσημαντη σταγόνα του νερού έγινε ένα τιμημένο μαργαριτάρι, επειδή Έκείνος που έπλασε τον κόσμο θέλησε νά την άνταμείψη γιά τή μετριοφροσύνη της...»

μάλιστα στην άριστερή τσέπη του σακακιού μου, έχει κοντά στην καρδιά μου τη θλιμμένη, τ' άκατοντά ένθιμά της, άποκομμένη με πείσιμα ο δασοφύλακας κ' έτοιμάστηκε νά ξεσκονιστώ, γιά νά τ' ά δείξη στους άπστους Ουαϊάδες!

Μά ο Τόντορο πόν συγκράτησε άμέσως, λέγοντάς του με σαρκαστική φωνή και πικρόντάς του τό μπράτσο:

— Περσιτό, Περσιτό, σιγάδελφε, Τά Ξέρουμε τ' ένθιμά αυτά: Εινε δυό τούφρες άν' τ' ά κατάμαυρα μαλλιά της, δίχως άλλο... Έννοια σου, κ' έχουμε κ' έμεις άπό δαύτα... Νά τα!...

— Νά τα!... εινε κ' ο δισκομείς, δείχνοντας κ' αυτός, με τη σειρά του, στον κατάληκτο και Ξαρκικά παρηγορημένον δασοφύλακα τις δυό τούφρες των γυλιστερόν μαλλιών της Νατάλιας.

Ένώ δέ κυταζόντουσαν τώρα κ' οι τρεις τους με άπορία, κ' αμ με έκφραση άπεριγράφτης ειθυμίας στα τόσα θλιμμένα και κατωφύγια πριν πρόσωπά τους, ο Τόντορο Ξερότισε:

— Βρέ, την άθεόφοβη! Και προβατίνα νάτανε, πάλι τόσο μαλλί δεν θάβρωσε επάνω της γιά νά τό μοιράση δεξιά κ' άριστερά. Κύριος οίδε πόσο άλλοι στο χωριό θάχουν κ' εκείνοι τούφρες της, στις τσέπες των σακακιών τους. Κ' εγώ ο άρχικοντεντές, έχομαι νά πινάξω τ' ά μαυιά μου στον τάφο της επάνω!...

— Άμ' εγώ; μουμυώρισε κ' ο δισκομείς σκεπτικώς, ενώ ο δασοφύλακας συμπλήρωνε, κουνώντας τό κεφάλι του:

— Τό ίδιο έχομαι κ' εγώ, ο άρχικλάκας, νά κάνω. Μά τόσο που Ξηγηθήκαμε με τό καλό, δεν πάμε νά πιούμε ένα κρασάκι στην υγεία των πεθαμένων;

Κανέναν δεν έφερε άντίρρηση στην πρότασι αυτή. Και χειροπαστοί κ' οι τρεις τους τράβηξαν πρόσχαροι γιά την ταβέρνα του χωριού!...

ΑΠ' ΤΗ Β'ΒΛΙΘΗΚΗ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η θλιβερές προφητείες του Χάινε. Πώς έπροφήτεψε τον πρόωρο θάνατο του μουσουργού Μπελίνι. Η ρητορική δεινότης του Μπασσούε. Μιά έξυπνη άπαντησίς του. Τό σαρκαστικό έλάττωμα του Λέρδου Βύρωνος. Ο πόνος και ή πίκρα του ποιητού, κτλ. κτλ.

Μιά μέρα, ο Έρριχός Χάινε εινε στον διάσημο μουσουργό και φίλο του Μπελίνι:

- Θά πεθάνης νέος, άγαπητέ μου φίλε!
- Και γιάτί; ρώτησε κατάληκτος ο μουσουργός.
- Γιάτί είσαι μεγαλοφυία!...

Ο Μπελίνι θέλησε νά πάρη τό πράγμα ως άστεϊότητα, ή τό πολύ ως μιά ιδιότητα έκφρασι θαυμασμού. Εύαίσθητος όμως καθώς ήταν, σκεπτόταν πολλές φορές τ' ά λόγια αυτά του φίλου του με βαθεία ταραχή, γιάτί ήταν συγχρόνος και τραλιπτιζός.

Όταν άργώτερο άρρώσθησε, θυμήθηκε πάλι την προφητεία του Χάινε και με βαθεία παρρία εινε σε υερικούς φίλους του, που πήγαν νά τον έπισκεφθούν:

— Φοβάμαι ότι εκείνος ο διαβόλειμος Έρριχός Χάινε έχει προφητικό πνεύμα. Άπό τ' ά μάτια του φαίνεται ή δύναμις του αυτή. Μιά μέρα μου εινε ότι θά πεθάνω νέος και δεν εινε άπύθανον νά πραγματοποιηθή τώρα ή προφητεία του.

Και πράγματι, άπό την άρρώστεια του εκείνη δεν επέτρωτο νά σηκωθεί πλέον ο μεγάλος καλλιτέχνης.

Πέθανε πρόωρα, μέσα σε λίγες μέρες.

Όταν ο Χάινε έλίπροφορήθη τον θάνατό του και τ' ά λόγια που εινε στους φίλους του, έννοιωσε βαθεία συγκίνηση. — Ποιός Ξέρει, εινε, άν κ' εγώ δεν σκετέλεσα με την ήλιθα εκείνη προφητεία μου, στον πρόωρο θάνατό του! "Ω, αυτή ή μαγία μου, ν' ά σπειρώμαι με τ' ά πιο σοβαρά πράγματα!...

Ληηρούνται τό έξής χαριτωμένο ανέκδοτο γιά τον περίφημο ισραήλινος κ' εκκλησιαστικό συγγραφέα Μπασσούε:

Μιά μέρα, ο εύφραδής ισραήλινος πήγε στο μέγαρο της μαρκασίας Ραμλουγιέ, γνωστό κέντρο της άριστοκρατίας του άιματος και του πνεύματος. Ο Μπασσούε ήταν τότε μόλις 16 έτών. Έν τούτους ή φημη εινε διαλάλησι παντού της έτακτη γλυκύτητα της ομιλίας του και της εύφραδεία του και ή μαρκασία τον παρεκάλεσε ν' άταγγείλη κάτι, γιά νά θαυμάσουν κ' οι παριστάμενοι τή δύναμη του λόγου του. Ο Μπασσούε δέχτηκε πρόθυμος. Μά όταν τελείωσε τό μικρό του λόγο, ένας άτ' τους προσκεκλημένους της μαρκασίας εινε έξωανά:

— Δεν άκουσα ποτέ νά χρησιμοιν τόσο γρήγορα και τόσον... άργά συγχρόνος.

— Σας φάνηκε ότι έκνήριξα γρήγορα, επειδή άργήσατε νά με καταλάβετε και άργά επειδή βιαστήκατε νά με κρινετε, τού άπάντησε κ' έτοιμότητα ο Ξηπνιος Μπασσούε.

Όπως θά Ξέρετε βέβαια, ο μεγάλος έλληνολόγος Άγγελος ποιητής Λόρδος Βύρων, έχόλιαινε έλασφά. Τό κληρονόμο του αυτό σωματικό έλάττωμα έκανε τον ποιητή νά μελαγχολή βαθεία.

Προσσευότισε όμως πάντα νά κρύβη κ' άπό τους πιο στενοίς του φίλους τό μειονέκτημά του αυτό, εινε σεσαζόντος τό πόδι του με τό μανδύα του, εινε αποφεύγοντας νά περταχίτη γρήγορα.

Έτσι εινε κατορθώσει νά κρύβη επί πολόν καιρό τον χωλιότητά του άπό τον φίλο του δόκτορα Άλεξάντερ, ο όποιος όμως μιά μέρα που καθόντουσαν και μιλούσαν γιά διάφορα λογοτεχνικά ζητήματα, έπέμενε νά ζητάη κορφομένο τό βλέμμα του στα πόδια του ποιητού. "Όταν ο Βύρων κατάλαβε, ότι ο φίλος του τον κυττούσε τόσο περιεργα, κοκκίνισε και σκέπασε με τόν μεταξωτό μανδύα του τ' ά δύο του πόδια.

Την άλλη μέρα οι δυό φίλοι διάβαζαν σε κάποια άγγλική έφημερίδα μιά άνόητη και κακόπιστη κριτική γιά ένα ποίημα που εινε δημοσεύσει ο Βύρων. Έξαρτανα Ξρτασαν και στην ακούλητη φράσι: «Οι στίχοι του Λόρδου Βύρωνος σιχνά χαλαινουν τρομερά. Εινε δηλαδή κ' αυτοί... άνάληροι, όπως κ' ο ίδιος ο ποιητής των».

Στό σημείο αυτό, ο δόκτορ Άλεξάντερ σιάθηκε κατάληκτος, κ' άνοιχτό τό στόμα.

Τότε ο ποιητής γύρισε και τού εινε κ' ένα μικρό χαμόγελο:

— Θά προτιμούσα νά χαλαινουν σ' αλήθεια όλοι οι στίχοι μου και νάνα γερό τό πόδι μου. Άχ! άπό τό πόδι, εινε τό μαρτύριο της ζωής μου!

Και ή ώραία μορφή του ποιητού πήρε μιά έκφρασι βαθυτάτης λύτης, ενώ ένα δάκρυ κυλούσε στα μάγουλά του.

